

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 31. října – Sv. Wolfganga

Draží věřící,

člověk byl stvořen obdařený milostí, aby pozdvíhal mysl k nebesům a ve svém nadpřirozeném povolání nacházel radost, útěchu a pokoj. Směřování lidského bytí k nadpozemskému bylo rozvráceno dědičným hříchem, nikoliv však bez možnosti nápravy.

Bůh člověku ukázal, že se v přijatém pokání musí obracet k němu, aby skrze zaslíbení Mesiáše opět dosáhl milosti a útěchy a nakonec vykoupení. Tato cesta není bez námah, ale jiný návrat k vertikále lidského bytí směřující k nebesům, pro niž je lidská duše stvořena, není možný.

Hříchy potemnělá lidská mysl snadno zapoměla na zaslíbení, na prazjevení dané lidem ke spáse a většina národů odpadla k pohanství. Pohané se rovněž snažili vymanit z okovů poutajících je k pouhé pozemskosti a vznést se duchem k nebesům, místo milosti hledali ovšem cesty přirozené, pozemské, až nakonec démonické. Odpoutávání se pomocí drog, šamanských rituálů, extatických sexuálních orgií apod., to vše patřilo k jejich falešným náboženstvím. Nejstarší známé pohané kultury znaly spíše přirozené kultury, postupem doby narůstala zvrácenost a odpornost pohaných rituálů.

V tomto obskurním světě zářila Boží milost na cestu pokolení Séthovu, očištěnému potopou a i poté neustále tříbenému, vedenému, trestanému a pozdvíhanému pravicí Hospodinovou, z něhož bylo vyvoleno potomstvo Abrahamovo, Izákovo a Jákobovo, než vzešel z Judy, z rodu Davidova, všemu lidstvu Mesiáš.

Zaslíbení se naplnilo a přišel dlouho očekávaný Vykupitel pro všechny národy, židy i pohany, aby všichni lidé mohli nalézt radost, útěchu a sílu v Boží milosti, v odpuštění a požehnání. Jen tehdy, pokud člověk nalezne pravou cestu k nebesům v milosti, nalézá pravý smysl své existence a v něm pokoj duše.

V současnosti můžeme pozorovat, jak odpad od víry lidi stahuje zpět k pohaným způsobům ve snaze odpoutat duši od pozemskosti, navrací se drogy, orgie i různé pseudopohané rituály. Tento sebeklam ovšem dnes jako tehdy uvrhuje duši na cestu do pekel.

Úkol nás, katolických křesťanů, je, abychom svědčili o pravé cestě k nebesům v milosti Kristově, která staví na zdravé přirozenosti a člověka pozdvíhuje do nadpřirozeného řádu bytí. Toto si u jeslí, do nichž se rodí Král veškerenstva, připomínejme a znovu rozhodně obnovujme úmysl zůstat vždy této jediné a výlučné cestě věrní. Není společenství světla s tmou, Krista s Beliálem a koncilního liberalismu a ekumenismu s Kristem.

V Dědictví Svatováclavském vyšla Kniha proroka Izaiáše, která je nejen vhodným vánočním dárkem, jež dává svým obrazovým doprovodem názorný vhled do této tajemné prorocké knihy obsahující v rámci Starého zákona nejvíce předpovědí o Mesiáši, ale právě pro tuto prorockou vizi i vhodnou pomůckou k adventním rozjímáním.

Advent je prodchnut Izaiášovým voláním: „Rosu dejte nebesa s hůry a oblakové dštěte Spravedlivého, otevři se země a vypuč Spasitele.“ Přidejme se k tomuto volání i my a prosme, aby Spasitel, jenž přišel naplnit Starý zákon již před dvěma tisíci lety, ale jako by se dnes skryl, se milostí navrátil a obnovil tvář svými syny zrazené Církve a naší drahé vlasti.

K plodnému prožití adventu a milostiplným vánočním svátkům Vám žehná

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Biskup Fellay: Proč jsem podepsal *Correctio filialis* (přeloženo z anglické verze na *fssexp.news* z 26. září 2017)

Po zveřejnění *Correctio filialis* [Synovského napomenutí] 62 duchovních a laických učenců v neděli dne 24. září 2017, v němž předkládají sedm heretických výroků obsažených v apoštolské exhortaci *Amoris laetitia*, se *FSSPX.News* dotázalo biskupa Bernarda Felaye, generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., proč tento dokument podepsal.

***FSSPX.News*: Proč jste podepsal *Correctio filialis*?**

Biskup Fellay: Tento synovský přístup ze strany duchovních a laických učenců, kteří jsou znepokojeni nepravověrnými výroky v *Amoris laetitia*, je velice důležitý. Kristovo učení o manželství nelze svévolně měnit pod záminkou, že se změnila doba a pastorační péče by se tomu měla přizpůsobit nabídkou způsobů, jak obejít nauku.

Chápu, že autoři *Correctio filialis* jsou zdrceni rozdělením způsobeným *Amoris laetitia*, papežovými vysvětleními tohoto dokumentu v nedávných prohlášeních a jeho výroky ohledně Luthera. V některých zemích nyní biskupové dovolují svaté přijímání rozvedených a civilně „znovusezdaných“, zatímco v jiných zemích to odmítají. Je snad katolická

morálka proměnlivá? Může být předmětem vzájemně si odporujících výkladů?

Již od září 2016 čtyři kardinálové uctivě žádají papeže, aby „vyjasnil“ svoji exhortaci; letos požádali o audienci. Jediná odpověď, kterou obdrželi, bylo mlčení, ale mlčení není odpověď. Na tuto závažnou otázku a tvář v tvář současným rozdělením musí Svätý otec dát jasnou odpověď ohledně podstaty exhortace.

V této smutné situaci zmatku je velmi důležité, že se rozvíjí debata o této významné otázce, aby se opět nastolila pravda a blud byl odsouzen.

Proto jsem podpořil tento přístup, avšak nezáleží tolik na jménech těch, kteří *Correctio filialis* podepsali, jako spíše na objektivní hodnotě předložených argumentů, jež musí být vzata v úvahu.

***FSSPX.News*: Dotýká se to vztahů mezi Bratrstvem sv. Pia X. a Římem?**

Biskup Fellay: Naše úcta vůči papeži zůstává neporušená a právě z úcty k jeho úřadu vyplývá to, že jej žádáme jako jeho synové, aby „posilnil bratry“ veřejným odmítnutím otevřeně nepravověrných výroků, které působí tolik rozdělení v Církvi.

Ocenil jsem odpověď Ettore Gottiho Tedeschiho¹, který rovněž podepsal *Correctio filialis*. Správně prohlásil, že nejsme papežovými nepřáteli. Naopak, činíme tak proto, že milujeme Církev.

Takový byl od počátku i přístup arcibiskupa Lefebvra a Bratrstva sv. Pia X. Ve svém prohlášení z 21. listopadu 1974 náš zakladatel řekl: „Celým srdcem a celou duší lneme ke katolickému Římu, strážci katolické víry, a k tradicím nutným k jejímu zachování, k Věčnému Římu, učiteli moudrosti a pravdy. Na druhé straně odmítáme a vždy jsme odmítali následovat Řím v jeho neomodernistických a neoprotestantských tendencích“; je to přesně tento neomodernismus a neoprotestantismus, který autoři *Correctio filialis* správně označují za příčinu odchylek od nauky o manželství a od manželské morálky, které přinesla *Amoris laetitia*.

Tíhneme k Římu, jenž je *Mater et Magistra*, celou svojí bytostí. Již bychom nebyli Římány, kdybychom odmítli dvoutisíciletou nauku; naopak bychom

¹ Ettore Gotti Tedeschi, ekonom a v letech 2009 až 2012 předseda Institutu pro náboženská díla, poskytl rozhovor internetovým stránkám španělského znění *Infovaticana* (24. září 2017), který byl opět uveřejněn vatikánským pozorovatelem Markem Tossatim na jeho blogu (pozn. red.).

se stali aktéry jeho boření přijetím situační etiky, kterou nebezpečně podporuje nepodložená nauka.

FSSPX.News: Jaké jsou Vaše naděje ve vztahu ke *Correctio filialis*?

Biskup Fellay: Musíme doufat, že přinese jasnější uvědomění si vážnosti situace v Církvi, jak mezi klérem, tak i mezi věřícími. Vskutku, jak připustil Benedikt XVI., „do Petrovy bárky teče voda ze všech stran“. To není básnický obraz; je to tragická skutečnost. V této bitvě se musí bránit víra a morálka.

Rovněž doufáme, že svou podporu projeví i další z těch, kteří pečují o duše. Výčtem objektivně nepravověrných výroků signatáři *Correctio filialis* prostě řekli nahlas a jasně to, o čem mnoho jiných ví jen ve svém srdci. Není na čase, aby to tito pastýři takto řekli, nahlas a jasně? Ale, opakují, počet podpisů znamená méně než objektivní hodnota argumentů; ta se počítá. Pravda zjevená Kristem není kvantifikovatelná; především pak je neměnná.

Musíme prosit Boha, aby Kristův náměstek opět nastolil úplnou jasnost v tak podstatné oblasti; Boží zákon ohledně manželství nelze měnit, aniž to způsobí vážné spory. Pokud se nic neučiní, rozdělení, které se objevuje v Církvi, se stane nenapravitelným. Z toho důvodu se modlíme za to, aby se v případě papeže Františka opravdu uplatnila slova našeho Pána řečená sv. Petrovi: „A ty jednou po svém obrácení posiluj své bratry“ (Lk 22,32).

Kázání Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra ze 7. dubna 1980

v kostele S. Simon Piccolo v Benátkách (Itálie)

7. dubna 1980 sloužil arcibiskup Marcel Lefebvre mši svatou v kostele S. Simon Piccolo v italských Benátkách. Pronesl kázání v italštině s omluvou, že nehovoří příliš plynně.

Možná jsou mezi vámi takoví, kteří mají pochybnosti. Mohou se divit, proč arcibiskup Lefebvre přijel do Benátek, aniž by byl pozván kardinálem Cé. Moje přítomnost zde vytváří situaci, která není v Církvi normální.

Je to pravda. Kdyby v době, když jsem byl dakarským arcibiskupem, přijel nějaký biskup do mé diecéze, aniž by se mě zeptal a aniž by byl pozván, byl bych velmi překvapen. Jsem si vědom toho, že máme co do činění s abnormální situací. Musíme si položit otázku, jaká je současná situace v Církvi.

Bratrstvo pro službu Církvi

Nikdy, opravdu nikdy bych byl nechtěl dělat nic, co by se protivilo Církvi! Celý svůj život jsem věnoval službě Církvi. Během svých padesáti let kněžství, z toho třicet tři let jako biskup, jsem nečinil nic jiného, než že jsem sloužil Církvi jako misionář, jako biskup ve Francii, jako generální představený Otců Svatého Ducha a jako misijní biskup. Mladí seminaristé a kněží, které zde vidíte se mnou, představují velmi malou část všech těch, kteří v současnosti studují v mých pěti seminářích.

Před deseti lety jsem započal toto dílo – toto Kněžské bratrstvo sv. Pia X. – s úmyslem chtít neustále sloužit Církvi. Proč tedy není kardinál Cé, benátský patriarcha, šťasten, že jsem přijel? Proč nechápe důvod? Jak to mohu co nejlépe vysvětlit? Očividně není šťasten z toho, že jsem ode dne svého kněžského svěcení beze změny setrval v plnění svých povinností. Nikdy jsem se nijak nezměnil, ať již to bylo tehdy, když jsem zakládal nové semináře v Africe, nebo když jsem coby apoštolský delegát Jeho Svatosti papeže Pia XII. během jedenácti let vizitoval šedesát čtyři diecézí francouzské Afriky. Navštívil jsem všechny semináře a předkládal jsem diecézním biskupům standardy pro nové semináře, které měly být otevřeny. Nikdy jsem se nezměnil. Kázal jsem a činil to, co Církev vždy učila. Nikdy jsem neměnil to, co Církev prohlásila na Tridentském koncilu a na Prvním vatikánském koncilu. Kdo se tedy změnil? Já, nebo kardinál Cé? Nevím, ale myslím si, když uvažuji o tom, jak se věci mají – to znamená o plodech změn provedených v Církvi od Druhého vatikánského koncilu –, že my sami jako katolíci můžeme tyto plody pozorovat, můžete je vidět na vlastní oči.

Jak dnes fungují věci v Církvi? Zeptejte se Jeho Milosti Msgr. Pintonella, bývalého kaplana pro ozbrojené síly, jenž podal podrobnou zprávu o současných podmínkách v italských seminářích: jedním slovem katastrofa! Skutečná katastrofa! Kolik seminářů bylo prodáno nebo zavřeno?! Seminář v Turíně s třemi stovkami míst – prázdný! A kolik dalších zavřených seminářů jste viděli ve svých vlastních diecézích? Potom tedy je v Církvi jistě něco v nepořádku, protože pokud tu již nejsou žádné semináře,

nebudou v budoucnu ani další kněží – takže již nebude oběť mše svaté. Co se stane s Církví? To vše je neuvěřitelné! Ano, oni se změnili. Změnili se – ale proč? Prováděli to zajisté s myšlenkou zachránit Církev, dělat něco nového. Před koncilem došlo skutečně k poklesu horlivosti, a proto si mysleli, že se Církev změnami ožíví. Ale člověk nemůže změnit to, co ustanovil Ježíš Kristus. Oběť mše svaté, svátosti, Krédo, náš katechismus, Písmo svaté – to vše pochází od Ježíše Krista. Změnit to znamená změnit ustanovení Ježíše Krista. Nemožné! Nikdo nemůže říci, že Církev chybovala; je-li tu něco špatného, musíme hledat důvod někde jinde, ale ne v Církvi. Také říkají, že se Církev musí měnit stejně, jako se mění moderní člověk, že tak, jako má člověk nový způsob života, musí mít také Církev jinou nauku – novou mši, nové svátosti, nový katechismus, nové semináře –, a tímto způsobem se všechno obrátilo v trosky. Všechno bylo zbořeno!

Nepřátelé přicházejí z nitra Církve

Církev za to nenese odpovědnost. Není to Církev, ale spíše kněží, kdo je zodpovědný za rozvrat katolictví. Papež sv. Pius X., váš svatý benátský patriarcha, na prvních stránkách své encykliky *Pascendi* píše, že již v jeho době existovaly bludy a hereze nikoliv vně, ale uvnitř Církve; uprostřed Církve, a to nejen mezi laiky, ale ještě více mezi kněžími. Sv. Pius X. viděl tyto nepřátele již na samém počátku tohoto století. Dnes můžeme dodat, že kdyby sv. Pius X. ještě žil, viděl by je nejen mezi kněžími, ale také mezi biskupy a kardinály. Naneštěstí je jisté, že je dokonce stále více kardinálů, kteří šíří bludy.

Kde má svůj původ holandský katechismus? Určitě ne v katolickém katechismu, byť by byl schválen kardinály a biskupy. Dokonce i francouzský katechismus, s nímž jsem obeznámen, obsahuje bludy. Již to není pravá katolická nauka, která se vždy vyučovala. Máme co do činění s velmi závažnou situací.

Na celém světě, všude, kde jsem byl, jsem navštěvoval skupiny katolíků jako vy, kteří si kladli otázku: „Co se to děje v Církvi?“ Církev je dnes stěží rozeznatelná. Obřady – liturgie z poloviny protestantská, z poloviny katolická – jsou jako cirkus; už to není tajemství. Posvátné tajemství svaté mešní oběti – velké Tajemství, nebeské a vznešené – se již za tajemství nepokládá. Člověk již nepocítí uje nadpřirozený charakter mše svaté; ti, kteří jsou přítomni, mají pocit prázdnoty a již nevědí, zda byli na katolickém obřadu, anebo na nějakém druhu světského shromáždění.

Je to nepřijatelná situace. Věřící, dobří a prostí lidé, se staví proti ní. Protože intuitivně vědí, že v této reformě je něco špatného. Všude na světě vidí prázdné semináře, prázdné noviciáty řeholních kongregací. To je rovněž nepřijatelné. Pro dobro Církve tomu musíme odporovat, aniž bychom byli proti tomu, kdo je nositelem autority. Nikdy!

Nechci, aby se měnila víra

Vždy jsem měl velkou úctu ke Svatému otci, biskupům a kardinálům. Nejsem schopen vyslovovat nelaskavá slova v konfrontaci s kardinálem Cé, ale to mi nebrání v předkládání katolického učení, protože chci zůstat katolíkem.

Když jsem byl křtěn, ptal se kněz mých kmotrů: „Co žádá toto dítě od Církve?“ Oni odpověděli: „Víru. Od Církve žádá víru.“ A já i dnes stále žádám od Církve víru – katolickou víru. Proč kmotři žádají od Církve pro dítě víru? Proto, aby mu umožnili dosažení věčného života. Je-li to víra, která získává věčný život, potom je to, co chci, tato víra – a nechci ji měnit! Katolická víra je katolická víra. Krédo je Krédo. Nemohou se měnit. Nikdo nemůže změnit katechismus; nikdo nemůže změnit mši tak, že ji přemění v hostinu, jak je tomu u protestantů.

Mše svatá je oběť, oběť Kříže, a jak říká Tridentický koncil, je to tatáž oběť jako na Kalvárii, s jediným rozdílem, že jedna je krvavá a druhá nekrvavá. Ale ty dvě jsou totéž; je tu tentýž kněz – Ježíš Kristus – a tatáž oběť – Ježíš Kristus.

Je-li obětí opravdu Ježíš Kristus, Bůh, náš Stvořitel a náš Vykupitel, který prolil všechnu svou Krev za naše duše, není možné Jej přijímat do rukou jako kdekýjaký kousek chleba. A tudíž není možné, aby katolík neprojevoval úctu a klanění, jestliže opravdu věří, že v Nejsvětější Svátosti je Ježíš Kristus – Bůh sám, Stvořitel, náš Soudce, kterého uvidíme přicházet v nebeských oblacích, aby soudil celý svět. Stejně jako vy jsem i já pohoršen, jsem zarmoucen a bolí mě srdce, když vidím – ukazují to dokonce v televizi – záběry, v nichž se nějaký kardinál nebo biskup přibližuje k Nejsvětější Svátosti bez pokleknutí nebo jakéhokoliv projevu úcty vůči Nejsvětější Svátosti – bez ničeho! Ještě jednou, to je nepřijatelné a neodráží to postoj katolické Církve. Musíme si zachovat víru v této bouři, jíž Církev prochází – v bouři, která již trvala dlouho a která, jak doufáme, brzy skončí, aby se Církev mohla vrátit k víře, kterou měla předtím. Musíme mít trochu trpělivosti.

Jezdím do Říma pětkrát či šestkrát do roka, abych naléhal na kardinály, i na samotného papeže, aby se navrátili zpět k tradici a opět vnesli do Církve katolického ducha. Znovu cituji sv. Pia X.: „Kdo jsou přátelé lidí? Práví přátelé lidí nejsou ani revolucionáři, ani novotáři, ale spíše stoupcem tradice.“ To jsou slova sv. Pia X., řečená francouzským biskupům. Práví přátelé lidí nejsou ani revolucionáři, ani novotáři – a byli to právě novotáři, kdo zatracoval sv. Pia X. –, ale spíše stoupcem tradice. Chceme mít stejného ducha jako sv. Pius X., jehož jsem si z tohoto důvodu zvolil za patrona našeho Bratrstva, které je uznané Církví.

Nespravedlivé odsouzení FSSPX

Skutečnost je taková, že moje Bratrstvo bylo oficiálně uznáno před deseti lety Římem a biskupem z Fribourgu ve Švýcarsku, v jehož diecézi bylo založeno. Následně začali progresivní biskupové a modernisté v mých seminářích spatřovat nebezpečí pro své teorie. Rozzlobili se na mě a řekli si: „Potřebujeme zničit tyto semináře, potřebujeme skoncovat s Ecônem a s dílem arcibiskupa Lefebvra, protože představuje nebezpečí pro náš progresivní a revoluční plán.“ Obrátili se na Řím tímto pomlouvačným stylem a Řím souhlasil.

Ale, jak jsem řekl Jeho Svatosti Janu Pavlu II., toto potlačení Bratrstva bylo provedeno způsobem, který odporuje kanonickému právu. Ani Sověti nevyhlašují rozsudky tak, jak to učinili kardinálové v Římě proti mému dílu. Sověti mají tribunál, jakýsi druh tribunálu k tomu, aby někoho odsoudili, ale já jsem neměl ani takový tribunál – nic! Byl jsem odsouzen, aniž bych měl cokoli v dispozici, dokonce ani předběžné varování nebo předvolání – nic! Jednoho krásného dne přišel dopis se sdělením, že seminář bude muset být uzavřen.

Opakoval jsem to Svatému otci, že ani Sověti se takto nechovají. Řekl jsem mu, že pokračuji, protože takto Církev nejedná – to nepřátelé Církve chtějí uzavírat její semináře. Katolická Církev nemůže zapomenout na svou tradici, to není možné. Je to nepřítel, jak řekl sv. Pius X., nepřítel, který působí uvnitř Církve, protože chce, aby Církev skoncovala se svou tradicí; protože má k její tradici zuřivý odpor.

Je na vás, abyste posoudili fakta. V mých seminářích máme přes 200 seminaristů a mnoho povolání k řeholnímu životu. Když se otevře nějaký dům, brzy se naplní mnoha novými povoláními. Proč? Protože mladí lidé hledají a chtějí najít Církev – tradici. Tam, kde člověk nalezne tradici, nalezne i Církev. Skrze kněze vše nachází svůj ideál; celé jeho srdce patří

oběti mše svaté. Přistupuje k oltáři Božímu, obětuje svatou mešní obětí, dává našeho Krista, pravou Obětí, duším. To je tedy plnost kněžství a kněží. Moji seminaristé, jako např. ti v Ecônu, to vědí; připravují se na kněžství na tomto základě.

Blahopřeji a děkuji těm, kteří mě pozvali, abych přijel. Doufám, že moje návštěva povzbudila katolíky k udržení Církve všech dob, katolické Církve. V Římě o mě bylo řečeno, že jsem nevykonal nic jiného, než že jsem bránil, překážel pokroku v Církvi. Už jen tím bych vykonal skvělou věc! Kéž by tomu tak bylo, že bych bránil, překážel boření Církve!

To však není náš jediný cíl. Nechceme jen zastavit toto ničení, ale toužíme také po obnově Církve, živé Církve. Za tímto účelem vás vyzývám ke křížovému tažení, k pravému křížovému tažení všech katolíků, kteří touží po udržení víry. K tomu se musíte sdružit kolem dobrých kněží, kteří si přejí zachování víry zajišťováním církevního života.

Na závěr žádám všechny, kteří jste shromážděni kolem tohoto oltáře, pravého oltáře s pravým knězem, žádám vás o zachování věrnosti oběti mše svaté. Modlíme se rovněž za vaše děti, aby viděly a poznaly katolické náboženství, aby mohly navštěvovat katolické školy. Katoličtí rodiče zažívají opravdu těžké zkoušky. Tyto děti musí tedy zachovat tradici. Za tímto účelem vyzýváme našeho vysoce uctívaného benátského patriarchu, papeže sv. Pia X., jenž byl světcem, který předvídal budoucnost.

Během této mše svaté prosme blahoslavenou Pannu Marii, k níž musíme mít velkou úctu, zejména modlitbou přesvatého růžence, prosme ji o ukončení této krize v Církvi a o návrat pokoje a milosti všemohoucího Boha do Církve.

Význam růžence při pronásledování víry v Japonsku

Přednáška P. Filipa Marady FSSPX u příležitosti Růžencové slavnosti v Brně dne 30. 9. 2017

Drazí věřící,

zítra, na slavnost Panny Marie Růžencové, budeme s radostí oslavovat veliké vítězství – vítězství u Lepanta. Bylo to roku 1571, když se u řeckých břehů do cesty turecké invazní flotile, která byla v přesile, postavilo

křesťanské loďstvo. Jen Bůh ví, kolik energie a námahy musel vynaložit tehdejší papež, svatý Pius V., aby se mu podařilo dát dohromady tento bojový svazek. Jako jeden z mála správně rozpoznal nebezpečí, které Evropě a křesťanství hrozilo. Turecká vojska byla na vítězném pochodu ve Středomoří a turecké velení plánovalo novou invazi do Evropy. Je tedy velikou zásluhou svatého papeže, že se křesťanům v tomto obrovském boji, boji nejen armád, ale i náboženství a kultur, podařilo odvrátit muslimskou hrozbu. Ovšem vlastní zásluha na tomto námořním vítězství je připisována posvátnému růženci.

Dějiny 16. stol. však nejsou pouze dějinami obrany křesťanské, a tím myslím katolické, civilizace a jejích hodnot, ať už proti nepřátelům vnějším, jako byli turečtí nájezdníci, či vnitřním, jako byli protestantští heretici. Jsou to také dějiny znovuožití a rozšíření křesťanstva, a to do míry předtím naprosto neslýchané. Máme tu tedy dva velké procesy, na straně jedné obranný boj a na straně druhé obrození křesťanstva a rozšíření víry do nových území. Také snad nikdy jindy v dějinách Církve, odhlédneme-li od jejích počátků, nevystoupilo tolik světců jako za oněch časů. Ze zpětné perspektivy několika staletí bychom však mohli lehce přehlédnout jednu důležitou okolnost, která veškeré toto dění v tichosti a pokoře doprovázela. Byla to modlitba růžence, jejíž síle a moci se ono Boží požehnání, pro takovéto úspěchy jak na poli přirozeném, tak nadpřirozeném nutné, připisuje.

Modlitba růžence ale nepomáhala pouze při velkých událostech, kdy se jednalo o osud národů. To byla vlastně pouhá špička ledovce. Růženec pomáhal křesťanům také v osobním životě, při osobních každodenních těžkostech. Misionářům pomáhal při rozšiřování víry a mučedníkům tváří v tvář strašlivé smrti. Jedním z nejpohnutějších vyznání víry bylo zajisté vyznání mučedníků v Japonsku. Tito evropští misionáři a japonští muži a ženy, ode všech opuštěni, od Říma a evropských křesťanských států tisíce kilometrů vzdáleni, jej tiskli v rukou, když byli za živa upalováni. Nakonec pak těm, kteří tato krutá pronásledování přežili, pomohl zachovat víru, kterou museli přes 200 let tajit. Těmto japonským vyznavačům je věnována tato přednáška.

Jak všichni víte, roku 1492 se udál nejslavnější omyl všech dob. Italský mořeplavec ve španělských službách Kryštof Kolumbus narazil nečekaně na nový kontinent na západě, na Ameriku. Jeho vlastní cíl ale ležel na východě. Byla to Indie. Roku 1453 totiž dobyli Turci Konstantinopol, dnešní Istanbul,

a monopolizovali obchod s Východem. To bylo podnětem pro hledání nových cest do Asie.

Zatímco Španělé zvolili cestu do Indie západním směrem, pro východní směr se rozhodli Portugalci. Jako první obepluli Afriku a roku 1498 přistáli v Indii. Později pronikají ještě dále na východ až k Indonésii. Samozřejmě, takový podnik si nemohl dovolit jednotlivec. Tyto plavby byly placené státní pokladnou, jednalo se v podstatě o státní záležitosti. Proto také nemohla chybět armáda, jejímž úkolem bylo zajištění nových zámořských držav, a misionáři, skrze něž měla být nová území katolických evropských vládců obrácena ke křesťanství. Portugalské zámořské državy v Indickém a Tichém oceánu tedy byly rámcem, v němž působili první misionáři. Ten nejslavnější z nich, jenž byl také prvním misionářem Japonska, byl jezuita svatý František Xaverský.

Jenom pro ilustraci útrap tehdejší misionářské činnosti uvádím osud tří misionářů, s nimiž se svatý František během svého působení na Malajském poloostrově setkal. Jistý Nunes, jenž připlul na výzvu svatého Františka, se stal mučedníkem, dále Portugalec Ribeira byl otráven na Molukách v Indonésii a Španěl Juan Beira, jenž žil devět let v extrémních tropických podmínkách, zešlel. Tolik tedy krátký výčet, a čteme-li vzpomínky Msgr. Lefebvra, zjišťujeme, že podobně krátkou životnost měli později také první misionáři černé Afriky. Kdo šel na misie, šel téměř jistě na smrt.

První zprávy o Japonsku přinesl ve 14. století benátský cestovatel Marco Polo, který tam ale nikdy nebyl. První kontakt s Japonci navázali Evropané roku 1543, kdy k japonskému ostrovu Tanegašima připluli portugalští obchodníci. Od roku 1545 pak připlouvaly portugalské lodě pravidelně a obchod mezi Japonskem a Evropou se slibně rozvíjel. Když do Japonska dorazil svatý František, země byla v důsledku bojů o moc rozdělena na autonomní území, která spravovali místní vládcí, japonsky označovaní titulem *daimjó*. V tomto období, nazývaném období válčících knížectví, probíhalo opětovné sjednocení Japonska, završené roku 1603.

Ostrov Kjúšú, hlavní dějiště jak zahraničního obchodu, tak misijní činnosti, byl dobyt roku 1587. Misionáři tedy přijeli do Japonska zmítaného boji o moc, a když byli nuceni zemi o necelé století později opustit, bylo Japonsko sjednoceno pod pevnou vládou rodu Tokugawů, sjednotitelů země.

O Japonsku se sv. František poprvé doslechl roku 1547, když v Indonésii potkal skupinu portugalských námořníků. Od nich se dozvěděl o ostrovech na východě, které byly nedávno objeveny, a o jejich národu s vyspělou kulturou, jenž je údajně obzvláště připraven pro přijetí křesťanství. Se

skupinou obchodníků cestoval i Japonec Andžiró, který se chtěl setkat s knězem. Byl totiž vinen vraždou a chtěl odpuštění, které, jak slyšel, mu křesťanský Bůh mohl udělit. Andžiró už mezitím mluvil ucházející portugalským jazykem, a proto se mohl se sv. Františkem dorozumět. Ten byl nadšen z jeho zanícení pro novou víru. Sv. František měl s Andžiróem velké plány, zamýšlel přeložit křesťanskou doktrínu a celý katechismus do japonského jazyka. Pravdou však bylo, že Andžiró byl nevzdělaný a také mnoho informací předal zkresleně.

Sv. František ve svém dopise svatému Ignáci z Loyoly do Říma ze dne 14. ledna 1549, tedy několik měsíců před jeho příjezdem do Japonska, píše o Japoncích, že „jsou vesměs pohané stejného původu a nejsou infiltrováni mohamedány a židy. Je to národ schopný vzdělání, který má touhu vypořádat se jak s náboženskými, tak i s přírodovědnými otázkami“.

V srpnu téhož roku konečně vystoupil na japonskou půdu. Japonci na něj podle všeho zapůsobili, protože v listopadu v dopise otcům Tovaryšstva píše: „Nevím, který jiný pohanský národ by se mohl s Japonci měřit. Jsou – obecně řečeno – ve všem celkem dosti nadaní, bez zloby a velice příjemní v jednání; jejich pojem cti je zvlášť výrazný, o čest jim jde především.“ Dále popisoval svá další pozorování japonského chování – důsledné dodržování společenského postavení bez ohledu na majetek, zdvořilé jednání bez urážek a nadávek, nepřípustnost hazardních her či vzdělanost velké části lidí v psaní a čtení. Mezi jeho pozdější poznatky patří charakteristika Japonců jakožto ctižádostivého a sebevědomého národa, který je pyšný na své válečnické umění a nejvíce si cení drahocenných zbraní. Naopak si však málo váží cizích národů a říší, což pozoroval na chování Japonců – k sobě navzájem byli velice zdvořilí, ovšem vůči cizincům se chovali chladněji, neboť jimi pohrdali.

Sv. František a jeho druhové zde kázali dva roky. Přes mnohé potíže, mysleme jen na jazykovou bariéru či odpor buddhistických kněží, majících velký vliv na japonskou společnost, kteří samozřejmě proti nové víře brojili, se sv. Františku podařilo založit několik rostoucích misíí. Co se týče jeho metody, sv. František vystupoval před japonskými knížaty s velkou okázalostí v honosných šatech papežského legáta a zahrnoval je dary, čímž si je naklonil a získal povolení pro svou misijní činnost. Jeho první vystoupení v chudobných šatech totiž neudělalo dobrý dojem. Také se dalece přizpůsobil japonské kultuře a nařídil, aby se jezuité učili japonskému jazyku i etiketě, na kterou Japonci velmi dbali. Jezuité také odložili běžné prosté hábity, kterými Japonci jakožto výrazem chudoby

pohrdali. Nebáli se však kázat proti buddhistickým mnichům, kteří se ve svých kláštorech oddávali nejružnějším neřestem.

Jezuité však nepůsobili pouze na poli víry a mravů, ale i skrze svou učenost. Byli vzdělaní v mnoha směrech, ať už se jednalo o astronomii, nejnovější poznatky vědy a medicíny nebo celkové znalosti o světě. Ohromili i věcmi, které přivezli, jako byly hodiny, brýle či hrací skříňky. Když sv. František po dvou letech opouštěl Japonsko, neboť ztratil spojení s řádem a Indií, zamýšlel se navrátit. V Indii chtěl také vybrat nové misionáře pro Japonsko. Nicméně se do Japonska už nikdy nevrátil a zemřel na cestě do Číny 2. prosince 1552. Rozpoznal totiž, že Japonsko je kulturně závislé na Číně, a nabyt přesvědčení, že by se Japonci snáze přiklonili ke křesťanství, kdyby je přijali i Číňané.

Sv. František položil za tuto krátkou dobu pevné základy pro další rozvoj misijní činnosti. Za jeho působení byly do japonštiny přeloženy články víry a zhruba 1500 Japonců pokřtěno. Také si přál naučit se japonský jazyk, což se mu ale za tak krátkou dobu nepodařilo. Tento velký misionář byl svatořečen roku 1622 a stal se patronem všech misionářů, šíření víry, a když pomyslíme na ty tisíce kilometrů, které procestoval, jistě ne nedůvodně také cestovního ruchu.

Japonské misii se pod vedením jezuitů ale i nadále dařilo nad veškerá očekávání a v roce 1582, tedy o 30 let později, se počet pokřtěných pohyboval okolo 150 000. Avšak tento úspěch se blížil svému konci. Roku 1587 je vydán první protikřesťanský edikt, jehož aplikace však s ohledem na důležitost obchodu s Portugalskem nebyla přísně prosazována. Situace se však nadále zhoršovala. Velkou roli zde sehrála také rivalita Španělů a Portugalců a v neposlední řadě japonský strach z možnosti stát se další zámožnou državou evropských států.

Situace se vyhroutil roku 1596, kdy u ostrova Šikoku ztroskotala španělská loď a vladař Hidejoši nařídil její konfiskaci. Kapitán lodi se pravděpodobně pokusil Hidejošiho od tohoto nápadu odvrátit vyprávěním o mocném a silném Španělsku a údajně mu řekl: „Španělští misionáři, kamkoliv přijdou, připravují cestu španělským vojákům, kteří se za nimi ubírají a za pomoci nových křesťanů země ty podmaňují.“ Reakci, která následovala, kapitán zřejmě nepředvídal. Nejen, že Hidejošiho nezastrašil, ale vyprovokoval ho ke krvavému protiopatření. K smrti bylo odsouzeno 26 křesťanů. Samotné popravě předcházelo kruté mučení. Poté byli odsouzení přivázáni na kříže a na znamení soudce jim vojáci kopím probodli srdce. Japonsko tak získalo své první mučedníky a Církev nové světce. Mezi odsouzenými se nacházelo

6 františkánů a jezuita Pavel Miki, rodilý Japonec, se svými druhy. Roku 1862 byli tito mučedníci papežem bl. Piem IX. prohlášeni za svaté.

Za Hidejošio vlády už více poprav nebylo. Situace se ovšem nezlepšila a napětí zůstávalo. Jezuitům byl v průběhu času odebrán přístav Nagasaki, jenž byl centrem misijní činnosti a zdrojem financí pro apoštolát. Přesto počet křesťanů rostl a roku 1615 dosahoval půl miliónu duší.

Roku 1614, za vlády šóguna Iejasu Tokugawy, sjednotitele Japonska, začíná trvalé pronásledování křesťanů. Příčin bylo hned několik: jednak závist bonzů, buddhistických mnichů, kteří nové náboženství nenáviděli a proti němu popichovali, jednak třenice mezi misionáři samými a především intriky Holanďanů a Angličanů proti Španělům a Portugalcům ohledně obchodní činnosti. K tomu přistoupil odpor křesťanských *daimjó*, tedy vojenských velitelů, proti Tokugawově vojenské diktatuře. I přes zákaz činnosti dále v Japonsku skrytě působilo 47 misionářů. Také připlouvali noví misionáři. Ještě mezi lety 1614–1626 bylo pokřtěno zhruba 17 000 konvertitů.

Pronásledování se týkalo jak misionářů, tak konvertitů i všech lidí, kteří jakýmkoliv způsobem křesťanům pomáhali. Častá byla metoda nuceného doznání zvaná *fumie*, pomocí níž se křesťané odhalovali tak, že museli pošlapat obraz s vyobrazením Panny Marie nebo Ježíše Krista. Pokud odmítli, byli zatčeni a následně podrobeni krutému mučení ve snaze zlomit jejich přesvědčení. Pokud neodvolali, byli popraveni. Ročně umíraly stovky křesťanů, ačkoliv pronásledovatelé nechtěli mučedníky, ale odpadlíky.

Do roku 1630 bylo podle oficiálně podložených údajů zabito 4045 křesťanů. Skutečných obětí tedy muselo být ještě více. V roce 1638 došlo následkem povstání křesťanů v Šimabaře k povraždění minimálně 30 000 křesťanů. Nutno poznamenat, že k tomuto masakru si Japonci domluvili pomoc holandského dělostřelectva. Roku 1639 byli z Japonska vypovězeni Portugalci a pouze Holanďané mohli připlouvat do země. O rok později byla ustanovena jakási inkvizice za účelem vypátrání křesťanů. Roku 1644 už v Japonsku nezbyl jediný misionář. Byli buď deportováni, nebo padli za oběť pronásledování.

Této perzekuci padla za oběť většina křesťanů. Buď zradili víru, nebo zemřeli mučednickou smrtí. A zde, na konci života evropského misionáře či japonského křesťana, když už bylo vše ztraceno a nezbývalo než jen pár chvil utrpení, se opět vynořuje růženec. Po celou tu dobu, zhruba 80 let misijní činnosti, doprovázel a svolával milost na národ, který měl náš Pán Ježíš Kristus také na mysli, když řekl svým apoštolům: „Jděte tedy, učte

všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého! A učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal!“ Nyní měl růženec doprovodit mučedníky na cestě do jejich nebeského příbytku, kde pro ně byla připravena koruna spravedlnosti a život věčný. Kardinál Tomášek o tom píše: „Poslední misionář byl přiveden na popraviště. Jeho ruce byly svázané, okolo něho narovnána hranice dříví a zapálena. Dým počal se valit, plameny vyšlehly, z plamenů se vztyčila ruka misionáře s růžencem a zazněla poslední slova misionáře na rozloučenou ke hloučku přítomných katolíků: ‚Toho se držte!‘ Jeho popel byl potom pohany rozmetán a katolíci osiřeli docela.“

Japonsko uzavřelo přístavy, přerušilo veškeré mezinárodní styky a uzavřelo se do sebe. Pouze Holanďanům za jejich „službu“ bylo ve velmi omezené míře povoleno obchodovat na umělém ostrově Dešima. Tato izolace trvala přes 200 let až do otevření Japonska v roce 1854. Víra ale nevymřela. I přes krutá opatření mnoho křesťanů neopustilo víru a ve skrytu ji zachovávalo a předávalo dalším generacím. Říkali si *kakure kirišitan*, skrytí křesťané. Kardinál Tomášek to popisuje následovně: „Drželi se však růžence a tím Matky Boží, posledního to odkazu misionáře. Rodiče narozené děti křtili, a když dorůstaly, poučovali je o katolické víře a učili modlitbě sv. růžence. Tak modlitbou sv. růžence se dále udržovala katolická víra a přenášela se z pokolení na pokolení.“

S tím také koresponduje to, co zažil pater Petitjean z Pařížské společnosti zahraničních misí v misijní stanici v Nagasaki roku 1865. Otec Marie-Dominique to popisuje následovně: „Jaké však bylo překvapení otce Petitjeana, když uviděl k nově postavenému kostelu přicházet skupinu asi patnácti Japonců, kteří prohlásili, že jsou katolíky. Řekli mu, že takových jako oni jsou po celé zemi tisíce. Byť je pronásledování připravilo o kněze, dále se scházeli pod vedením místních správců k modlitbě růžence. Předávali si víru skrze tajemství růžence a svátosti, které může konat i laik: křest a manželství. Každého večera se také, dle rady misionářů, snažili vzbudit dokonalou lítost nad svými hříchy. Ukázali kněžím své růžence a výklad růžence ve staré japonštině, které uchovávali po dvě stě let. Říkali, že byli v Nagasaki již o dva roky dříve, když zde protestanti postavili svůj kostel, ale nenašli tam ani kříž, ani sochu žádného svätce, a tak poznali, že to není pravé náboženství. Nových misionářů se ptali na tři věci, kterými by prokázali, že jsou skutečnými služebníky Krista: za prvé, zda ctí Pannu Marii, za druhé, zda mají svého vůdce v městě zvaném Řím, a za třetí, zda žijí v celibátu.“

Z okolí Nagasaki se k misionářům přihlásilo okolo 25 000 křesťanů. Našli se však i tací, kteří novým poměrům nedůvěřovali. Ale i na ostatních místech Japonska přežívali křesťané. Tak bylo kupříkladu na ostrově Kjúšú za podobných okolností nalezeno zhruba 30 000 křesťanů.

Na památku tohoto „objevení“ ztracených katolíků se v Japonsku každoročně slaví svátek s názvem: *Beatae Mariae Virginis de inventione christianorum* – Panny Marie nálezkyně křesťanů.

Drazí věřící, z tohoto malého příkladu japonských dějin opět vidíme vysvítat záři posvátného růžence jakožto univerzálního prostředku pro všechny možné i nemožné situace. Když si jen pomyslíme: dvě stě let bez kněží a vlivu Církve, uprostřed pohanské a křesťanství nepřátelské země! Budiž nám tedy příběh křesťanů na dálných japonských ostrovech vzorem pro každodenní věrnost této modlitbě a zároveň zárukou její schopnosti naklonit si Matku Boží s jejím jednorozným Synem.

Kláster Reichenstein in der Eifel nově osídlen

(zpráva z internetových stránek německého distriktu FSSPX
z 18. října 2017)

Dne 14. října 2017 byl opět osídlen objekt kláštera Reichenstein in der Eifel, a to pěti mnichy benediktinského kláštera Notre Dame de Bellaigue (Auvergne).

Sváteční slavnou mší svatou ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie, což je patrocínium tohoto nového založení, celebrolal převor kláštera v Bellaigue Dom Placide.

Pater Firmin Udressy, superior německého distriktu Kněžského bratrstva sv. Pia X., zástupce města Monschau a cca 250 věřících pozdravilo pět nových mnichů.

Bývalý premonstrátský klášter Reichenstein, zřízený ve 12. století, leží v drsné krajině Eifelu, uprostřed přírodního parku „Hohes Venn“, bezprostředně u německo-belgické hranice.

Památkově chráněný objekt, k němuž patří více než 32 hektarů lesa a jeden rybník, leží na skalní plošině v zákoutí při ústí říčky Rur. Do malebného městečka Monschau je to 7 km.

Kláster Reichenstein se nachází v údolí mezi Eschweide a Kalterherbergem, u silničního rozcestí „Leyloch“ / „Richeelsleyer Weg“.

Kláster, který byl svědkem 750 let nepřerušného klášterního života kanovníků sv. Norberta (premonstrátů), byl v době Napoleona zrušen a přešel do soukromého vlastnictví. Úctyhodný klášterní kostel, který tolik století sloužil slavení svatě mešní oběti a chórové modlitbě, se proměnil ve stáj zemědělského provozu. Roku 1970 objekt získala rodina advokáta Dr. Handschumachera a byl z větší části s láskyplnou péčí obnoven. Především starý kostel se znovu stal místem zbožné úcty, které si oblíbilo mnoho putujících přes „Hohes Venn“.

Před osmi lety objekt získal Spolek svatého Benedikta a za pomoci příspěvků mnoha dobrodinců jak z bezprostředního okolí, tak i z celého Německa jej upravil pro opětné osídlení benediktiny. Za podpory památkové ochrany a mnoha horlivých pomocníků bylo možno dosáhnout značných pokroků při provádění udržovacích prací na základech stavby.

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. v posledních letech pomohlo Spolku sv. Benedikta tak, že objekt byl nově upraven instalací různého vybavení (např. vlastní blokové topení, užitková voda a odtok, elektroinstalace, okna, střechy, podlahy).

Kláster Reichenstein zůstává církevněprávně v první řadě závislý na benediktinském klášteře Bellaigue (u Clermont-Ferrand), který byl založen roku 1988 v jednom z nejstarších objektů opatství Burgundska a dnes čítá asi 40 mnichů.

Mniši z Bellaigue historicky náleží k tzv. „prvotní observanci“, jež má ve Francii svůj původ u patera Jeana-Baptista Muarda (1809–1854) v klášteře Saint-Pierre-qui-Vire (Burgundsko).

„Dom Muard nechtěl zakládat žádnou novou formu benediktinského řádu, nýbrž převzal řeholi sv. Benedikta takovou, jaká je, a chtěl ji zachovávat v její původní přísnosti, jak dalece je to možné“ (Dom Banquet).

Pro onu „prvotní observanci“ je typická noční modlitbou officia, abstinence od masa, mlčení a rozsáhlé zachovávání ostatních tradičních klášterních pravidel. Jedná se o rozjímavý život. Mniši přebírají jen velmi málo pastoračních úkolů a žijí zcela v odloučenosti.

Mše svatá se slaví podle tradičních liturgických knih. Officium se společně modlí sedmkrát za den a jednou v noci.

Představeným kláštera Reichenstein je Dom Bernhard Huber, narozený v Allgäu. Na kněze byl vysvěcen v roce 2007.

Program na rok 2018

Poutě a slavnosti

Pout' k sv. Antonínovi

5. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží
po Mši sv. pěší pout' na Prašivou

Mariánská pout' do Říмова

5. května – 9.00 hod. Mše sv. ve Včelné u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pout' do Říмова

Biřmování

Kaple Královny posvátného růžence – 12. května – 10.00 hod.
svátost biřmování bude udělovat Msgr. Bernard Tissier de Mallerais

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 31. května – 10.00 hod.

Cyrlometodějská pout'

Sady u Uherského Hradiště (vykopávky lokalita Špitálky) – 5. července
– 10.00 hod.

Pěší pout' z Föhrenau do Mariazell

od 24. do 26. července
bližší informace a přihlášky p. Petr Stehlík – pstehlik@email.cz

Svatoanenská pout'

Ze Skutče do Horky u Chrudimi – 4. srpna
Odchod z náměstí pod kostelem ve Skutči v 9.30 hod.

Svatoprokopská pout'

Z Chocerad na Sázavu – 25. srpna
Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela
Mše sv. v cca 12.30 hod.

Společenský dům v Sázavě (v centru, na druhé straně řeky, než je klášter; od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

Svatováclavská slavnost

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pout' na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 6. do 7. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 růženec – 10.00 Mše sv., závěrečné
požehnání a růžencová ofěra – od 14.00 růžencová veselice

Pout' k sv. Damasovi

15. prosince – 11.00 hod. Mše sv. ve hřbitovní kapli v Uherském Brodě
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu kříži“

Exercicie

Exercicie pro muže – Jaidhof

Začátek 22. 1. – 14.00 hod.

Konec 27. 1. – 13.00 hod.

2000,- Kč (studenti polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.cz

Rekolekce pro dívky (od 14 do 22 let)

Jaidhof

Začátek 23. 2. – 18.00 hod.

Konec 25. 2. – 13.00 hod.

250,- Kč

přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Exercicie pro ženy – Jaidhof

Začátek 3. 9. – 14.00 hod.

Konec 8. 9. – 13.00 hod.

2000,- Kč (studentky polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.cz

Co vzít na exercicie

Kromě osobních potřeb:

- Nový zákon
- Dědictví Otců
- Římský misál nedělní (zelený)
- Psací potřeby

Letní tábory

Tábor pro chlapce od 6 do 13 let – Jaidhof

8. 7. – 21. 7. 1500,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 1000,- Kč)
přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.cz

Tábor pro chlapce od 14 do 22 let – Šumava

21. 7. – 28. 7. 1000,- Kč
přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.cz

Tábor pro dívky od 6 do 13 let – Jaidhof

21. 7. – 4. 8. 1500,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 1000,- Kč)
přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Tábor pro dívky od 14 do 22 let – Jaidhof

4. 8. – 12. 8. 1000,- Kč
přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

POŘAD BOHOSLUŽEB NA PROSINEC – LEDEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

28. 1. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání

Každé úterý (kromě adventu a 26. 12.) – 18.00 – Mše sv.

1. 12. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 12. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 12. – 18.00 – Neposkvrněného početí – Mše sv. chorální
24. 12. – 9.00 – Vánoční prima
– 10.00 – Vigilie Narození Páně
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. s lidovým zpěvem
27. 12. – 18.00 – Sv. Jana – Mše sv. a po ní svěcení vína
31. 12. – 10.00 – Mše sv. chorální a po ní děkovaná pobožnost
1. 1. 2018 – 10.00 – Mše sv. chorální
5. 1. – 8.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 1. – 17.00 – Svěcení tříkrálové vody
6. 1. – 10.00 – Zjevení Páně – Mše sv. chorální

V adventu kromě 10. a 17. 12. *denně* – 7.00 – Roráty
Ostatní dny (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
1. 1. 2018 – 10.00 – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

1., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
25. 12. – 10.00 – Mše sv. chorální

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

Pout' k sv. Damasovi

9. prosince – 11.00 hod. Mše sv.
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu kříži“

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

2. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální (31. 12. odpadá)
4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální (24. 12. odpadá)

2. 12. a 6. 1. – 16.00 – Sobota před 1. nedělí – Mše sv. chorální
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
1. 1. 2018 – 10.00 – Mše sv. chorální

Celodenní adorace

26. prosinec
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum – malý sál, Jiráskova 7

10. 12. a 14. 1. – 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

14. 12. a 18. 1. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Credidimus Caritati, z. s.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2200878124**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Credidimus Caritati, z. s. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.